

9H 84 box 1

To smukke Biser.

Den første: Langt under o. s. v.

Den Anden: Vi Piger som i Byer.

Langt under Havet Solen stod
Da Gunhild sad ved Granens Rod
Saae Maanens Solv paa Bjergets Toppe
Og lytted' til hver Lyd deroppe
∴ Fra Bjergets Fod. ∴

Hun hører ei den kjelne Røst,
Som vækker Fryd i hendes Bryst,
Hun hører ei, om Harald falder,
Ehi ned i Dalen Elven falder
∴ Med Tordenrøst. ∴

Kind sagte Elv, udlod hun sig,
Flyd med min Elskov søielig;
Forvild ei med dit Brag mit Dre
Og nægt mig ei den Røst at høre,
∴ Som kalder mig. ∴

Før Mattens Mørke var forbi
Han gif til Jagt paa vildsom Etie;
Farvel min Brud! han til mig siger,
I Dalen hist, naar Maanen stiger,
∴ Der samles vi. ∴

O, kom! min elskte Harald kom!
Jeg gyser blot ved Tanken om,
At Bjørnen kan den Stærke fælde.
O kom! o hör! høør alle Fjælde
∴ Gjentage kom. ∴

Nu hørtos Horn og Hundeglam
Og Gunhild foer. O! det er ham.
Bring Echo! ham min Fryd imøde,
Og alle Fjælde rundt gjensløde
∴ O! det er ham. ∴

Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygte Strand
O stolte Erindringer vækker
Om Fædrenes Ry, som til fjerne Land
Det bar paa de nordiske Snekker.
De Nordmærd sjunger til Harprns Slag
En Sang for Norriges unge Slag
Du Blomster af Palmer paa Frihedens Grund,
Et kjon est du at skue tresarver.
Det videne Kors i den røde Bund,
Det har du af Dannebrog arvet;
Men Hjertebladet det mørkeblaa
At Frihedens Mary maatte først udgaa.
Fra Himlen faldt Dannebrogspanen ned,
Blev Tvillingslands Snekkernes Smykke,
Og stod gennem Seeler i Krig og i Fred,
Omsværet af Hæder og Lykke.
O Slag for Norrig! stand evig saa!
Mist aldrig dit Hjerteblads høie blaa!

En splinter ny Vise om Vigerne i Byen

Mel. Vi Viger som paa Landet ic

Vi Viger, som i Byer,
Hes Bymænd haver Tjenester,
Der til os Gutter flyer,
Som os vil ha' til Kjærestes;
Ja vi kan faa saamange,
Som det os lyste maae;
Men vi er altid bange,
At det skal ilde gaa.

Her findes saamen Viger,
Som haver Di for hver en Ting,
Men ingen af dem liger
Se dette er en snurrig Ting;
Men, hvoraf kan det komme,
De er saa vene da?
Jeg kjender ogsaa Somme,
Som i en "Naff" er glad! —

Jeg dette nok kan si,
Hvis Godtfolk i vil høre det:
Thi mangen Byens Vige,
Som synes hun er fin og net,
Hun kan slet ikke lige
Kuns simpel Kone blot at bli, —
Nei hun vil Frue blive:
Se det er alt, hvad jeg vil si. —

Vi vælger og forkaster,
Saa tidt vi finder det for Godt.
Vi tro'r, det ikke hastar,
Naar vi vor Ære, Skjønhed blot
Dilborlig kan bevare:
Vi faar os nok en Tjr.
Som er udaf de rare;
Om maaske dum som Tjr.

Men dette er det samme,
Om han ei Forstand eiet har,
Naar han er af de Strammel
Han gjerne kaldes kan en Nar;
Thi bare han kan dandse
En Feier, Gallopode, Mil
Med os, saa vi kan sandse
Si Venene paa ham staa stik. —

Thi dandse vil vi Alle:
Det er vort Hjertets hele Lyst. —
Besøger Dandserale,
Der ofte nævnes maa lit lyst. —
Naar Herkøbet er borte,
Vi iler hurtig, glad affled
For Kvølden at soeforte,
Og styre vores Lystighed.

Der fyrer gi'r os Rosen,
Da vi os svinge kan saa let
Paa ofte bare Rosen,
Naar Stovlesaaln den er vak;
Men vi er' aldrig noie,
Det vist Enhver erkjæde skal,
Som med os holder Die,
Og os vil tage med paa Bal. —